

Samråd i Folketingets Energi-, Forsynings- og Klimaudvalg den 7. december 2017 vedr. olieprisforudsætninger i Nordsøaftalen

Samrådsspørgsmål D

I Folketingets Energi-, Forsynings- og Klimaudvalg har Christian Poll (ALT) og Rasmus Nordqvist (ALT) stillet ministeren følgende samrådsspørgsmål D:

Samrådsspørgsmål D:

”Vil ministeren redegøre for sammenhængen mellem at basere politiske aftaler på olieprisscenarier, hvor gennemførelse af Parisaftalen mislykkes, og regeringens intentioner samt gentagne forsikringer om, at Danmark lever op til Parisaftalens klimamål?”

Ministerens svartale:

Jeg vil gerne starte med at takke for spørgsmålet, som jeg på bedste vis vil besvare i det følgende.

Jeg ved, at Parisaftalen står højt på Alternativets dagsorden. Det kan jeg kun bifalde og glæde mig over.

[Ingen sammenhæng mellem olieprisskøn og Parisaftalen]

Jeg må dog indlede med at sige, at det er vanskeligt at besvare Alternativets spørgsmål, hvis man skal forstå det ordret.

For det forudsætter, at man er enig i spørgsmålets præmis om, at valg af olieprisskøn i politiske aftaler foretages ud fra en forventning om, at Parisaftalen mislykkes. Altså at der ud fra et givent olieprisskøn kan udledes, om man satser på, at Parisaftalen ligefrem mislykkes.

Den præmis er helt skæv.

Jeg er - ikke overraskende - uenig i, at man kan stille det op på den måde, som Alternativet har gjort det her og i øvrigt også i medierne.

Så derfor er jeg glad for, at vi kan have dette samråd i dag, så vi kan få klarlagt, hvordan tingene i virkeligheden forholder sig.

[Beregning af politiske aftaler kan ikke baseres på en vision]

Jeg vil gerne starte med at slå fast, at der efter min opfattelse slet ikke er nogen sammenhæng mellem valg af olieprisskøn i politiske aftaler og regeringens ambition om og vilje til at efterleve Parisaftalen.

Valg af olieprisskøn er ikke et udtryk for et politisk signal om, hvorvidt regeringen vil efterleve Parisaftalen, eller om regeringen forventer, at resten af verden vil efterleve Parisaftalen for den sags skyld.

Som finansministeren var inde på, så beregner man, hvordan politiske aftaler påvirker statens finanser. Det gør man for at sikre, at statens økonomi hænger sammen.

Til beregning af tilbagebetalingsordningen i Nordsøaftalen har vi valgt at tage udgangspunkt i det olieprisskøn, der betragtes som det mest sandsynlige forløb for olieprisen på det tidspunkt, hvor IEA udarbejder skønnet.

Hvis vi havde anvendt olieprisskønnet fra 450-scenariet som grundlag for Nordsøaftalen, så havde vi baseret os på en vision, der på nuværende tidspunkt indeholder mange ubekendte.

Det tager således ikke højde for visse kendte forhold som eksempelvis, at man forventer, at USA vil melde sig ud af Parisaftalen.

Det er altså ikke et scenarie, der baserer sig på de planer og mål, som landene på nuværende tidspunkt faktisk har forpligtet sig til at gennemføre.

Det er med andre ord et mere usikkert scenarie, desværre.

Som en ansvarlig regering for statens finanser kan vi ikke basere beregninger i politiske aftaler på usikre visioner. Regeringen kan ikke garantere, at IEA's 450-scenarie bliver til virkelighed, selvom det er ønskeligt.

Nordsøaftalen er fuldt finansieret uanset olieprisudvikling

Jeg vil gerne understrege, at Nordsøaftalen er fuldt finansieret uanset udvikling af olieprisen. Det, som er afhængig af olieprisens udvikling, er det, vi kalder tilbagebetalingsordningen i Nordsøaftalen.

Denne ordning aktiveres kun, hvis olieprisen når et bestemt niveau. Fra og med 2022 vil en tillægsskat på 5 procent blive udløst, hvis olieprisen i gennemsnit i et år er 75 dollars eller derover. Hvis olieprisen stiger til 85 dollars øges tillægsskatten til 10 procent.

Tilbagebetalingsordningen er opbygget på en sådan måde, at den sikrer fortsat balance mellem selskaber og staten ved fremtidigt høje oliepriser. Hvis olieprisen udvikler sig som forventet vil selskaberne have tilbagebetalt skattelempelsen i Nordsøaftalen i 2031.

Hvis olieprisen på den anden side forbliver så lav, at skattelempelsen mod forventning ikke tilbagebetales, så efterlader det alligevel ikke et hul i statskassen, fordi aftalen som nævnt er finansieret.

[Sammenhæng i ord og handling i forhold til Parisaftalen]

Jeg kunne stoppe mit svar her og konkludere, at der ingen sammenhæng er mellem valg af olieprisskøn i politiske aftaler og regeringens ambitioner og vilje til at efterleve Parisaftalen.

Men hvis man går lidt bag jeres spørgsmål, så er det, I måske også ønsker svar på, om der er en sammenhæng mellem ord og handling i regeringens efterlevelse af Parisaftalen?

Til det kan jeg svare, regeringen bakker fuldt op om Parisaftalen – det gælder både i ord og i handling og både på nationalt og internationalt plan.

Regeringen har med en række konkrete tiltag vist viljen til at tage lederskab for den grønne omstilling, også internationalt. Danmark arbejder blandt andet sammen med andre ambitiøse lande i nogle større eller mindre koalitioner, der skal fremme den grønne omstilling.

Et af de initiativer er statsministerens lancering af det globale initiativ P4G på FN's generalforsamling i New York i september. Formålet med P4G er at udvikle partnerskaber mellem offentlige og private aktører med henblik på at fremme konkrete løsninger på FN's verdensmål og Parisaftalen.

Og et andet er, at Danmark på COP23 i Bonn tilsluttede sig det nye internationale initiativ om udfasning af kul i el-produktionen sammen med en række ambitiøse lande. Derfor vil regeringen arbejde for at udfase kul i el-produktionen frem mod 2030.

Danmark arbejder også helt konkret med at hjælpe nogle af verdens største økonomier med deres omstilling til vedvarende energi.

Her deler vi ud af de erfaringer, vi har fået som et grønt foregangsland. Lad mig bruge Kina som eksempel. Sidste år underskrev jeg en aftale, hvor Danmark og Kina skal samarbejde om at gøre kinesiske kraftværker mere fleksible, så de kan skrue ned og op for blusset i takt med produktionen af vindenergi.

Hvis - og når - det forhåbentlig lykkes, kan vi hjælpe Kina med at nedbringe deres CO₂-reduktioner med, hvad der svarer til omkring

75 pct. af Danmarks samlede CO₂-udledninger. Det er med andre ord en indsats, der batter i forhold til den grønne omstilling.

Men det stopper ikke med Kina. Danmark hjælper også andre store vækstøkonomier som bl.a. Mexico, Indien og Sydafrika med at implementere Parisaftalen og omstille deres energisystemer i en mere grøn retning.

Regeringen har senest også indgået et lignende samarbejde med Storbritannien, Tyskland og USA under eksportordningen. Jeg har for nylig været i USA, hvor jeg indgik samarbejdsaftaler om både fjernvarme og havvind.

Danmark påvirker på den vis potentielt op til 2 milliarder energiforbrugere, som står for en tredjedel af verdens samlede CO₂-udledning.

Vi udbreder den danske energimodel fra 5 millioner danskere til 2 milliarder energiforbrugere i nogle af verdens største økonomier.

Det betyder reelle CO₂-reduktioner globalt. Det er klimapolitik, så det batter.

[Afrunding]

Som afrunding vil jeg gerne gentage de fire væsentligste pointer i min tale.

For det første er der ingen sammenhæng mellem valg af olieprisskøn i politiske aftaler og efterlevelse af Parisaftalen.

For det andet kan vi som en ansvarlig regering ikke basere politiske aftaler på olieprisskøn ud fra en usikker vision, uanset at slutmålet er ønskeligt.

For det tredje er Nordsøaftalen fuldt finansieret uafhængigt af olieprisens faktiske udvikling.

Og for det fjerde er der i højeste grad sammenhæng og konsistens i regeringens ambitioner, vilje og handling for at indfri Parisaftalens målsætninger. Danmark går forrest både nationalt og internationalt, og vi skaber en kæmpemæssig klimaeffekt ved at hjælpe nogle af verdens største økonomier med at levere på deres løfter fra Paris.

Tak for ordet.